

Csak egy szög

Avagy totális és mohácsis!!!

Kovács Márton–Mohácsi István–Mohácsi János: Csak egy szög. Előítélet két zajos részben. Rendezte: Mohácsi János. Majdnem ötven ember, ha jól számoltam, zenészekkel együtt a játszó személyek száma negyvenhét. A Pécsi Nemzeti Színház színpadán, ami kisebb, mint a kaposvári színházi, elég nagy létszám. Én most, június 6-án kijelentem, a versenyprogram többi előadása előtt, hogy megvan a fődíjas.

A kaposvári színház legendás, de ez az előadás egy új kaposvári színészgenerációt jelez. Hol van már Jordán Tamás, Koltai (majdnem Tamást írtam) Róbert és a többiek? Lázár Kati maradt, ő a húzónév, illetve Balla Eszter is annak számít lassan és Hunyadkürti György, de ez nem olyan típusú előadás, hogy egy sztárt ki kellene emelni a társulattól. Illetve mégis. Kovács Mártont, aki színész, zenész, amúgy zeneszerző és ritmusfelelős...

Mohácsi rendezésében a színház az összművészet tereként jelenik meg: a díszlet, a zene, az ének, a szöveg, a színészi játék, a mozgásszínház, a tárgyanimáció alkotják a teljes képet. Aztán ezen túl is Mohácsi íróként jegyzi a darabot, **dramaturg Eörsi István**, szóval tematikailag sem habkönnyű az előadás. Az egy szög a cigányok története, a cigányok és a magyarok története, mondhatni a mi közös történetünk is. A cigányságról alkotott közhelyekkel szembesít, de költői képekbe is sűrít az előadás valamit az életünkből. Gigantikus abszurd jelenetek sora követi egymást: a cigányholokauszt, a profán Golgota szeglopással, egy magyarevéssel vádlott ionesco-i „cigányper”, a mai rémvalóság, amelyben egy falu lakói az EU-s tisztségviselő előtt lerombolják a betelepülni vágyó cigányok házáát és közben a zene, a tánc, és egy narrátor, a jellegzetes hangú Kovács Zsolt, aki Istennel társalog, el-elkávézgatnak.

A darab majd négy és fél órán át tartott, de más szempontból is eltér a mai trendtől. A zene segítségével mozgásszínházi jelenetek szüntetik meg a néző időérzékét, eksztatikus hatású negyedórák vannak, hogy csak a legnagyobbat említsem, amikor úgy negyven ember dobverővel üti a díszlet faléceit, az egyszerűen frenetikus. Mintha nem is magyar színházban lennénk, Kovács Márton korábban tett „világzenei” kirándulásokat (ő rühelli a világzene kifejezést, de így érthető, miről is

van szó).

De az sem szokványos magyar színpadon, hogy negyvenen egyszerre levetkeznek mezítelenre.

Sokkoló erejű. Viszont, ha Németországban lettünk volna, nem sápadt fényekkel, homályos világítással éltek volna, hanem vakító reflektorral.

Néhány ponton az előadás tompított, árnyalt, esztétizált, holott a nyers fogalmazás erősebb hatást váltott volna ki. A hatás így is megrendítő, kizsigerelő, totális és felemelő. Nem feledjük el, hogy Magyarországon vagyunk. A közönség már az első felvonás végén azt hiszi vége a darabnak, aztán a másodikban még háromszor. Mohácsi elemében volt.

A színészek egyedül és külön-külön is nagyszerű teljesítményt nyújtottak, ekkora mennyiségű szöveg, zene és koreográfia és az összjáték megtanulása hatalmas feladat lehetett, csak a színház iránt mélyen elkötelezett szent bolondok képesek ilyesmire.

Maradjanak ilyenek, meg ne változzanak!

Fotó: Bálint F Gyula

[Balogh Robert]

2004-06-06 12:02:00